

Twee jaar minder leven is geen keuze

De Standaard* - 03 Feb. 2017
Pagina 2

* De Standaard/Limburg, De Standaard/West-Vlaanderen, De Standaard/Oost-Vlaanderen, De Standaard/Antwerpen, De Standaard/Vlaams-Brabant/Brussel

Mensen onderaan de sociale ladder leven gemiddeld twee jaar minder lang dan mensen bovenaan de sociale ladder. Niets zet het ongelijkheidsdebat meer op scherp dan dit naakte cijfer. Een minder welstellend leven is niet alleen minder comfortabel, het is ook ongezonder en korter.

Nochtans wint het idee veld dat obesitas, suikerziekte of roken, de zogeheten welvaartsziekten, het gevolg zijn van keuzes: mensen kiezen hun levensstijl, dus ook hun slechte gewoonten. Met genoeg inspanningen zijn die om te buigen tot een gezond en voorspoedig leven. Onze levenscultuur staat bol van die overtuiging van individuele zelfverbetering. Tournée Minérale, de campagne om in de maand februari alcohol te laten, is er de recentste massale manifestatie van. Grootschalige campagnes helpen, zeer zeker. Kinderen hebben tegenwoordig minder gaatjes in hun tanden. Dat danken ze aan onophoudelijke sensibilisering, minder snoep tussendoor, meer water in plaats van frisdrank. Persoonlijke verantwoordelijkheid brengt je een eind op het goeie pad.

Maar politiek die het daarbij laat, schiet schromelijk tekort. De maatschappelijke realiteit is natuurlijk complexer. Een kleine groep kinderen, de armsten, heeft een slechter gebit dan vroeger. De laagst opgeleiden hebben tot zestien jaar minder gezonde levensjaren dan de hoogst opgeleiden. Kinderen krijgen de ongezonde gevolgen van de armoede van hun ouders mee met de genen.

Er bestaat geen sterker argument voor de bestrijding van kinderarmoede. Maar we wachten nog altijd op het grote plan van staatssecretaris Elke Sleurs (N-VA). Intussen leeft nu al 12 procent van de Vlaamse kinderen tot 3 jaar in kansarmoede. Minister Liesbeth Homans (N-VA) beloofde dat aantal halveren tegen 2020. Ze heeft nog drie jaar.

Ook als ze het niet haalt, hebben de regeringen van dit land keuze zat uit instrumenten om die schandelijke ongelijkheid in levensjaren aan te pakken. Zoals een suikertaks (onlangs stilletjes afgevoerd) waarvan de opbrengst expliciet dient om gezonde voeding goedkoper te maken, bijvoorbeeld op scholen. Dat zou niet meer dan een correctie zijn. Suiker en vet zijn goedkoop dankzij landbouwbeleid en subsidies. Of een stevig nationaal alcoholplan (de minister van Volksgezondheid Maggie De Block (Open VLD) laat dat hangen). Of een echt beleid rond tabak, waarbij de accijnzen niet louter het gat in de begroting moeten dichten. Het is zeldzaam dat de politiek zoveel hefboomen in handen heeft voor een cruciaal probleem. Des te meer verbijstert het dat ze er zo weinig mee doet.

Karel Verhoeven

Copyright © 2017 Corelio. Alle rechten voorbehouden